

Църквата – Част 1

***„Ти си Петър, и на тази скала ще съградя
Моята църква, и силите на смъртта няма
да я победят.“***

Матей 16:18

Има много църкви, които се самоопределят като християнски, носят голямо разнообразие от имена и изповядват различни видове вярвания по отношение на ученията на Исус и неговите апостоли. Когато разглеждаме тези различия в гледните точки, не е неуместно, според нас, да попитаме какво ни казва Библията за това какво всъщност е църквата и какъв е божественият замисъл по отношение на нея. Има ли начин да разберем коя е истинската църква, или всички деноминационни групи заедно съставляват истинската църква?

Думата „църква“ не се среща в Стария Завет, а първото ѝ употребяване в Новия Завет е от Исус, когато той казал на Петър, както е отбелязано в нашия встъпителен стих, че „силите на смъртта“ няма да я победят. В този стих думата „църква“ е превод на гръцката дума „еклесия“, която означава „призоваване“ или „избор“. Исус казал на учениците Си: „Аз ви избрах от света“ (Йоан 15:19). По същество църквата е група от хора, които, приемайки поканата на Христос, са се отделили от света.

Църквата не е сграда, въпреки че думата „църква“ често се използва, за да обозначи

мястото, където се събира църковното общество. Ако изразът „дом за събрания“ се използваше по-широко, за да опише физическото място за събиране на църковното общество, това би помогнало да се намалят някои от недоразуменията, които преобладават относно истинското значение на самата дума „църква“.

В своето служение Исус е използвал думата „църква“ само три пъти. Веднъж в забележката си към Петър и два пъти при друг случай, когато наставлявал учениците си как правилно да се справят с недоразуменията, които могат да възникнат между тях (Матей 18:17). Следващият път, когато думата се появява, е в Деяния 2:47, след разказа за трите хиляди души, които приеха Христос благодарение на проповедта на Петър в деня на Петдесетница. Това е просто изявление, което казва само, че „Господ прибавяше към църквата всеки ден онези, които трябваше да бъдат спасени“.

В това просто изявление на фактите има място за размисъл. Само в деня на Петдесетница три хиляди души се присъединиха към „църквата“, а след това „всеки ден“ имаше нови обърнали се, но няма записи за каквито и да било официални церемонии по посвещаване, освен кръщението с вода. Всички тези обърнали се бяха евреи. Когато, под убедителното служение на апостола, те признаха, че Исус, когото техните водачи бяха разпънали, беше наистина обещаният Месия, те повярваха в Него и се кръстиха.

Беше толкова просто! По-късно, когато броят на учениците се увеличил и те се събирали за взаимно назидание, тези групи хора били

наричани църкви. В Деяния 11:22 четем за „църквата, която беше в Йерусалим“. В Римляни 16:5 Павел изпраща поздрав на „църквата, която е в дома им“, тоест в дома на Прискила и Акила.

От тези текстове стигаме до мисълта, че в онези ранни дни на християнството всяка група вярващи, независимо от големината и местоположението ѝ, се е считала за църква. Наистина, тя е била църква, защото всяко такова събрание на вярващи е било съставено от онези, които чрез Евангелието са били призвани да се отделят от света и да следват стъпките на Исус.

Тези отделни групи не носеха имена на деноминации. Те се идентифицираха по местоположението си, като се говореше за църквата в Ерусалим, църквата във Филипи, църквата в Рим или, както в някои случаи, църквата, която провеждаше събранията си в дома на един или друг от вярващите.

В Откровение, глави 2 и 3, се споменават седем църкви, които се идентифицират по градовете, в които се намираха, и към които са изпратени специални послания. Има основание да се вярва, че тези седем църкви са, по символичен начин, представителни за всички вярващи през различни периоди от време, започващи от Петдесетница и продължаващи до днес. Това е друго, по-широко използване на думата „църква“, като описание на всички на всяко място, които Господ разглежда като призвани от света да служат на Него и на Неговата кауза.

Исус имал предвид едно широко, по-общо значение на думата, когато казал на Петър, че „силите на смъртта“ няма да надделеят над църквата. Именно това приложение прави и Павел, когато в Ефесяни 1:22,23 говори за Христос като за „Глава над всичко за църквата, която е Негово тяло“. В този смисъл Павел отново пише за „църквата на живия Бог, стълб и основа на истината“. 1 Тимотей 3:15

В 1 Коринтяни 12:12,13 Павел развива идеята, че църквата е „тялото“ на Христос. Той казва: „Човешкото тяло има много части, но всички тези части съставляват едно цяло тяло. Така е и с тялото на Христос. Някои от нас са юдеи, други са езичници, трети са роби, а четвърти са свободни. Но всички ние сме кръстени в едно тяло от един Дух и всички споделяме същия Дух.“

Как да се присъедините

Как човек става потенциален член на църквата — тоест на църквата, която е била основана от Исус и апостолите? В Деяния 2:47, цитирано по-рано, се казва, че „Господ прибавяше към църквата всеки ден онези, които трябваше да бъдат спасени“. Това показва, че ставането на член на църквата на Господа зависи от Него. Вярваме, че всички християни биха се съгласили с това. Но как точно Господ добавя членове към Своята църква и какви условия трябва да изпълни човек, за да бъде признат от Господа като принадлежащ към Неговата църква?

Накратко, Писанията посочват стъпките за приближаване към църквата като първо, покаятелно признаване на факта, че сме членове

на прокълнат от греха и умиращ род и следователно не можем да имаме място пред Бога със собствената си праведност. (Исая 64:6; Марко 2:17; Деяния 26:20). Следва приемането на Исус Христос като наш личен Изкупител и Спасител, осъзнавайки, че само чрез ценността на пролятата Му кръв можем да бъдем приемливи пред Бога. Деяния 13:38,39; 16:31; Римляни 3:21-23; 5:1

След това, въз основа на нашата увереност в заслугата на пролятата кръв на Изкупителя, ние сме поканени да се представим в безрезервна преданост, за да вършим Божиата воля. Можем да говорим за това като за „посвещение“ на себе си на Бога. Нека подчертаем, че това посвещение се прави пред Бога, а не пред човека, нито пред някоя земна организация.

Библията е много ясна относно това какво ще означава това посвещение в нашия живот. Исус каза: „Ако някой иска да дойде след Мен [да бъде Мой ученик], нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си всеки ден и нека Ме следва.“ (Лука 9:23). Да се отречеш от себе си не означава просто да се откажеш от някакво дребно удоволствие или задоволство за кратък период от време, или дори завинаги. Това е, по-скоро, точно както подсказва изразът, пълно отричане на себе си. Това е същата дума, която Исус използва, когато предсказа, че Петър три пъти напълно ще се отрече, че го познава (Матей 26:33,34). Следователно да се отречеш от себе си означава напълно да си откажеш правото да признаваш собствената си воля и вместо това да

приемеш Божията воля, както е изразена чрез Христос и Писанията.

Каква е Божията воля за онези, които, отговаряйки на поканата на Исус, напълно се отричат от себе си? Тя е изразена в по-нататъшната му покана да вземат кръста си всеки ден и да го следват. Исус използва символиката на носенето на кръста, за да обозначи влизането в смъртта. Когато Исус отправил тази покана, той самият дал живота си в жертва. Жертвата му била завършена на Голгота, когато извикал: „Свърши се.“ Йоан 19:30

Онези, които приемат поканата на Христос да вземат кръста си и да Го следват, по същия начин полагат живота си в жертвено служение. Не всички са буквално разпънати на кръст, макар че в началото на християнската епоха някои са били. Мнозина са претърпели мъченичество по други начини. В случая на всеки последовател на Учителя обаче трябва да присъства и ще присъства готовността да служи и да страда, независимо от последствията.

Този въпрос за следването по стъпките на Исус е описан от Павел като „засадени заедно в подобие на Неговата смърт“ (Римляни 6:5). Преди да дойдем при Христос, ние бяхме „мъртви в престъпленията и греховете си“ (Ефесяни 2:1). Обаче чрез послушна вяра в заслугата на пролятата Му кръв ние сме освободени от Адамовото осъждане. И все пак ние умираме; не като грешници обаче, а като съучастници в жертвата с Исус. Павел изразил тази мисъл, когато написал: „Затова, братя, моля ви, чрез Божията милост, да представите телата

си в жива жертва, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение.“ Римляни 12:1

Кръстени в Христос

В Римляни 6:3,4 Павел пише: „Не знаете ли, че всички ние, които сме кръстени в Христос Исус, сме кръстени в Неговата смърт? Затова сме погребани с Него чрез кръщението в смъртта, така че, както Христос е възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в новост на живота.“ Кръщението, за което се говори тук, не е във вода, а в Христос и в Неговата смърт.

Думата „кръщение“ в Новия Завет е преведена от гръцка дума, която означава „погребвам“ или „потапям“. Нашето кръщение в Христос е погребването на нашата воля в Неговата воля. Това е кръщение в смърт, защото Божията воля е да умрем с Него.

В Откровение 20:4 тази мисъл е символизирана с думата „обезглавени“. Тук четем за онези, които са „обезглавени за свидетелството на Исус и за Божието Слово“. Това не се отнася до буквално обезглавяване, а до отричането от нашата воля, представяна от главата, и приемането на Христос като наша Глава. Ефесяни 5:23; Колосяни 1:18

Павел развива по-нататък тази мисъл, като казва: „Чрез един Дух всички сме кръстени в едно тяло“ (1 Коринтяни 12:13). Чрез влиянието на Светия Дух, посредством Словото на Истината, ние сме привлечени към Господа и водени от Неговата любов да се посветим изцяло на Него. Тъй като това посвещение означава отказ от

собствената ни воля и приемане на Божиата воля в Христос. Исус по този начин става нашата Глава, а ние ставаме членове на църквата, която е Неговото тяло, ако сме верни на положението си пред Бога, дори до смърт. Откровение 2:10

Така виждаме как Бог, чрез силата на Своя Дух, добавя бъдещи членове към църквата на Христос. Нашата роля в това като индивиди е просто да се подчиним на влиянието на Неговия Дух и да предприемем стъпките, които Божието Слово посочва; тоест, стъпките на покаяние, приемане на Христос и посвещение на себе си изцяло, за да вършим Божиата воля.

Можем ли да разберем, след като предприемем тези стъпки, дали Бог ни е приел и действително ни признава за членове на църквата, тялото на Христос, които са на изпитателен срок? Ние вярваме, че е така. Павел казва в един вече цитиран пасаж, че след като сме „погребани с Него чрез кръщението в смъртта, така че, както Христос възкръсна от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в новост на живота“ (Римляни 6:4). Ходим ли с радост в „новия живот“?

Павел също пише: „Ако някой е в Христос, той е ново създание; старите неща са отминали; ето, всичко е станало ново.“ (2 Коринтяни 5:17). Изчезнаха ли старите неща, принадлежащи към „миналите времена“ на нашия живот, в смисъл, че вече не притежават никаква реална привлекателност за нас? (Ефесяни 2:3). Намираме ли най-голямата си радост в новите неща на Господа – нашето ново призвание за

божествено служение – нашите нови надежди, нови цели, нови амбиции?

След като сме направили тази стъпка на пълно посвещение на Господа, нашите бивши приятели и роднини може да не ни разберат. В някои случаи те дори може да ни преследват. Във всеки случай те няма да намерят в нас същата степен на приятелство, защото няма да бъдат в хармония с нашия нов начин на живот. Ние няма да ги обичаме по-малко, нито ще престанем да правим всичко, което можем за тях, но ще научим, че пътищата на света и пътищата на посветените Божии хора често са далеч един от друг. Имаме ли този опит?

Павел отново пише: „Око не е видяло, ухо не е чуло, нито е влязло в сърцето на човека това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ След това той добавя: „Бог ни ги е открил чрез Духа Си; защото Духът изследва всичко, да, и дълбоките неща на Бога.“ 1 Коринтяни 2:9,10

Води ли ни Господ ден след ден към по-дълбоко разбиране на чудесните истини, съдържащи се в Неговото Слово? Разбираме ли по-ясно „дълбоките неща“ от Неговото Слово, отнасящи се до нашето призвание в Христос Исус, докато се стремим да познаваме и да вършим Неговата воля? Ако е така, имаме допълнително доказателство, че Той е приел нашето посвещение и ни води по пътя на правдата.

Самият Исус ни дава много ясна увереност за нашето положение пред Бога. Първо, Той заявява: „Който дойде при Мен, няма да го отхвърля.“ (Йоан 6:37). Няколко стиха по-нататък

Той продължава, като казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако не го привлече Отец, Който Ме е изпратил.“ (стих 44). Ако сме почувствали привличащата сила на Бога чрез Христос, от какво по-голямо уверение се нуждаем от това?

Наистина, нашата радост от духовните неща на новия начин на живот, по който вървим; загубата на интерес към предишните неща на плътта и на света; известна степен на неразбиране и може би дори преследване от света; нарастващото ни ценене на духовните неща, особено що се отнася до нашето небесно призвание – всичко това са доказателства, че нашето посвещение е било прието от Бога и че ние действително сме били „кръстени“ в Христос.

Кръщение с вода

Въпросът за водното кръщение възниква естествено и с право, защото самият Исус беше кръстен във вода и ние трябва да следваме Неговите стъпки. Каква е целта на водното кръщение? Йоан Кръстител кръщаваше за покаяние. (Матей 3:11). Той не можеше да разбере защо Исус поиска кръщение, защото знаеше, че Исус не е грешник, а напротив, че е Светият и Праведният. Матей 3:13-15; Евреи 7:26

Кръщението на Йоан се отнасяше само за членовете на еврейския народ. То символизираше тяхното завръщане към завета с Бога, по който Той се отнасяше към целия народ – заветът, сключен на планината Синай. Кръщението на Йоан беше също така, за да подготви евреите да приемат своя Месия, Христос Исус, когато впоследствие започне

Неговото служение. Марко 1:4,5; Лука 1:13-17; Деяния 13:24,25

Исус не беше кръстен за покаяние от греховете. Когато помоли Йоан да го кръсти, Той просто каза: „Нека бъде така сега; защото така е прилично да изпълним всяка правда.“ (Матей 3:15). При кръщението с вода ние следваме примера на Исус. За Него то беше символ на завета Му да умре в жертва и на надеждата Му, ако бъде намерен верен, да възкръсне от мъртвите.

Колко подходящо потапянето във вода изобразява тези две мисли. Когато човек бъде спуснат във водата от кръщаващия, той става безпомощен в ръцете му и би останал погребан, както при смъртта, освен ако не бъде издигнат от водата. Така, в нашето посвещение ние се предаваме, за да умрем с Христос, вдъхновени от Божиите обещания, че ще бъдем възкресени при възкресението, както беше Исус, за да бъдем свързани с Него в великото бъдещо дело на Неговото царство. Римляни 6:4,5; Филипяни 3:10,11

Водното кръщение, следователно, е красив символ на нашето истинско кръщение в Христос. То не е съществено в смисъл, че е спасително тайнство. Обаче, тъй като онези, които са подходящи за потапяне във вода, са се отрекли от собствената си воля и са се заклели да вършат волята на Господа, те ще признаят, че това е част от волята на Господа за тях, и с радост ще се подчинят. Всяко друго отношение би показало нещо по-малко от всепоглъщаща любов към Божията воля.

Църковна организация

Писанията не посочват, че различните местни групи от призвани в онези ранни години на християнството са имали някакви сложни организационни структури, нито Библията учи, че това е бил Божият замисъл за църквата като цяло. Въпреки това, учениците по онова време не са били без някаква организация. Срещите им не са били без ред, а различни привилегии за служение са били възлагани на различни хора според техните различни способности. Матей 25:15; 1 Коринтяни 14:40; 2 Солунци 3:6,7; Тит 1:5

В организацията на ранната църква Исус беше всеобщо признат за Глава. Това съответстваше на собствените наставления на Исус към учениците Му, когато Той каза: „Един е вашият Учител, а именно Христос; а вие всички сте братя.“ (Матей 23:8). Павел пише: „Христос е Глава на църквата; и Той е Спасител на тялото.“ (Ефесяни 5:23). В 1 Коринтяни 11:3 той представя същата мисъл, като казва, че „главата на всеки мъж е Христос; ... а главата на Христос е Бог.“

Исус не е само Глава на Своята църква, но е и нейният фундамент. „Никой не може да положи друг фундамент“, пише Павел, „освен този, който е положен, а той е Исус Христос.“ (1 Коринтяни 3:11). Членовете на църквата се наричат също „Божие семейство“, за което се заявява, че е „построено върху основата на апостолите и пророците, като самият Исус Христос е главният крайъгълен камък.“ Ефесяни 2:19,20

Апостол Петър пише: „Затова и е казано в Писанието: Ето, поставям в Сион избран, скъпоценен ъглов камък; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ (1 Петрово 2:6). В Откровение 14:1-4 апостол Йоан също потвърждава, че Исус е „главният крайъгълен камък“ в Сион – пълната църква. Това е особено достойно за отбелязване предвид недоразумението, което е свързано с изявлението на Исус: „Ти си Петър, и върху тази скала ще съградя Моята църква.“ Матей 16:18

Това твърдение е било погрешно тълкувано в смисъл, че Петър ще бъде „скалата“, върху която ще бъде построена църквата на Христос. Обаче това тълкуване се оказва погрешно, когато открием, че Исус е използвал две различни гръцки думи при изказването си. Когато каза: „Ти си Петър“, гръцката дума, преведена като Петър, е *petros*, което означава „парче скала“. Когато обаче каза: „На тази скала ще съградя Църквата Си“, Той използва гръцката дума „петра“, която означава „масивна скала“, нещо като камък.

Петър току-що беше казал на Исус: „Ти си Христос, Синът на живия Бог“ (Матей 16:16). Исус беше доволен от това изповядване. Можем да перифразираме отговора Му към Петър, за да разберем по-ясно значението му: „Петре, името ти означава, че си малък камък – камъче, така да се каже. В сравнение със значението на името ти, великият факт, че Аз съм Месията и че съм Синът Божий, е като голяма скална маса – голям камък – и църквата ще бъде построена върху Мен като нейна основа.“

В следващия брой на списание „Зора“ ще разгледаме темата „Църквата“. Важните теми, които ще бъдат обсъдени, включват: ролята на дванадесетте апостоли и другите служители на църквата; мисията на църквата; и небесните и земните фази на Божия план за спасението на цялото човечество чрез Христос.